

въ затвора на централната полиція. Заведохъ и курвѣтъ съ двѣтъ дъщери на Поликарпа. Редовното имъ испытване са извърши. Само Аврамъ, тежко боленъ останъ въ караула, дѣто най напредъ бѣхъ отведени.

Испитването имъ не доказа престѣпление.

Бѣхъ упрѣни три дни, и слѣдъ испита ги отпуснахъ, защото киръ Стаматъ не каза нищо противъ Аврама или противъ бея. Тѣй сѣщо пушнахъ и четата на курвѣтъ и дъщеритъ на Поликарпа.

— Да ти кажъ едно нѣщо, госпожа Уранія! рече ѝ Стаматъ, когато тѣ си отивахъ. Ако една работа, която имамъ да правѣ тѣзи дни, ми са одаде, обѣщавамъ ти са да са оженихъ за тебе.

— Великолѣпно, киръ Стамате! Но азъ ако баща ми не излѣзе отъ затвора, не можъ да приѣмъ нищо таквози.

— Баща ли ви? . . . Е! до тогасъ виждамы. Азъ да ви кажъ! Сѣкога отъ когато вы запознахъ имахъ ей-тука нѣщо което приличаше на любовь къмъ васъ. Дѣ живѣйте?

— Живѣимы сега на фенерь.

— На кое мѣсто?

— Близо до скелята; щомъ попитате тамъ за новитѣ преселенцы, ще са научите.

И са разидохъ.

Стаматъ, който имаше вече ключа на кѣщата на Евреина Аврама, побърза да отиде въ полицейскыя караулъ, дѣто бѣхъ отъ най-напредъ запрѣни, и тамъ съ разны средства, сполуча да земе безчувственаго Аврама и на едно носило да го пренесе и тури въ особна стая до кафенето си. Той заповѣда на слугата си да нагледва болния, и побърза да призове единъ лѣкаръ, който като доде каза че раната му са е обърнѣла на живеница и че смъртта е неизбѣжна. И въ сѣщия день и часъ когато Гирджикътъ и Евстатій са врьщахъ отъ погребеніето на Паскаля и са разговаряхъ за Мацка,